

קבית

שבועון קבוצת יבנה

י"ג בטבת תשפ"ב - (17.12.21)

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאֶסְפִּי וְאֶגִּידָה לָכֶם (בראשית מ"ט א)

ויטראז' 12 השבטים, מעשה ידי רונן קימל (מן האינטרנט)

שבת פרשת ויחי

כניסת השבת – 16:16 צאת השבת – 17:19

יוסף בן שבע עשרה. הווה אומר שאביו פירנסו שבע עשרה שנה וכעת, זכה לכך שיוסף מפרנסו תקופה זהה. ודורשי רשומות מציינים כי המילה "ויחי" בגימטריה שלושים וארבע, היינו פעמיים שבע עשרה.

וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל־בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְאָגִידָה לָכֶם אֶת אֲשֵׁר־יִקְרָא אֲתָכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים:
הַקְּבֹצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֵלַי יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם:
(בראשית מ"ט פסוקים א' ב')

וכאן מעיד הכתוב כי אכן ביקש לגלות את הקץ לבניו ונסתם ממנו. המדרש מלמד כי בעת שזה קרה, תהה יעקב שאולי גם אצלו יש "זרע פסול", כמו שהיה לאבותיו (ישמעאל אצל אברהם, ועשו אצל יצחק), וזאת הסיבה שנסתם ממנו. והחל לדבר עם בניו בעניין אחדות וייחוד הבורא. התרגשו בניו ואמרו לו: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד". או אז נחה דעתו ואמר: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". רבנו בחיי מסביר כי יעקב בדק וגילה שאין פגם בבניו, כי בשמותיהם אין את האותיות ח' ו-ט" (ביחד = חטא). והמשיך ובדק כדי להבין, אם כן מדוע נסתם ממנו? וגילה שאין בשמותיהם את האותיות ק' ו-צ' (ביחד = קץ). יש מסבירים שהמילה "האספו" כוונתה כינוס כולם והמגמה לגלות את הקץ. אולם כאשר זה לא צלח, הוסיף "הקבצו" שכוונתה "התאחדו" כי בהעדר אחדות - הגאולה מתרחקת.

ולבסוף, למעוניינים, בפירושו לפרק מ"ז פסוק כ"ח מסביר ה"אור החיים" באריכות, מתי משתמשת התורה בשם "יעקב" ומתי בשם "ישראל".

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיְהִי יָמָיו יַעֲקֹב שְׁנֵי חֲמִישֵׁי שָׁבַע שָׁנִים וָאַרְבָּעִים וּמֵאֵת שָׁנָה:
(בראשית מ"ז פסוק כ"ט).

רש"י מביא כאן שאלה שמופיעה, בין היתר, בבראשית רבה. למה נסתמה פרשה זו? ומביא שתי תשובות. במקורות אחרים ניתן למצוא תשובות נוספות, אבל אבקש להתמקד באחת מהן והיא: "... שבקש לגלות את הקץ לבניו ונסתם ממנו". אבל ראשית יש להסביר את הכוונה בביטוי "למה נסתמה פרשה זו". יש להדגיש כי ככלל אנו מבינים שפרשיות התורה חלקן "פתוחות" וחלקן "סתומות". ולהסיר ספק, לא מדובר בפרשות השבוע, וכן לא בחלוקה לפרקים, שמקורה כנראה מהגויים, אלא מהמסורה, שקבעה אלו פרשיות בכתיבת ספר תורה פתוחות – והן נגמרות באמצע שורה, והרווח עד סוף השורה ריק, וסגורות – שבגמר פרשיה משאירים רווח של תשע אותיות, ומתחילים פרשיה חדשה באותה שורה. ופרשת "ויחי" ממשיכה ברצף בגמר פרשת "ויגש", ללא רווח בכלל.

בטרם נתייחס לעניין גילוי הקץ שנסתם מיעקב, ראוי לומר משהו לגבי הפסוק הפותח, שנראה כמרבה מילים, לכאורה, לא נחוצות. הרי סופר לנו לפני כמה פסוקים שפרעה שאל את יעקב "כמה ימי שני חיידך?" ויעקב ענה שהוא בן מאה ושלושים. מספיק היה להודיע לנו: ויחי יעקב שבע שנים וארבעים ומאת שנה. מסבירים המפרשים כי שבע עשרה שנה אלו היו הטובות שבחיי, מאחר ששוב נמצא בקרבת בנו אהובו יוסף, כמניין טו"ב, ומוסיפים כי בעת שאחיו התנכלו לו, היה

ואני תפילתי לך

תפילת מנחה בימי החול – 16:35

שבת פר' ויחי

16:16 - הדלקת נרות

16:31 - מנחה, **קבלת שבת**, ערבית

שיעור מפי הרב אילעאי

בנושא: על העיוורון.

08:00 – שחרית.

שיעור מפי: בניה גרוס

בנושא: היהודים שמעולם לא עזבו את ארץ ישראל.

13:00 - מנחה גדולה

16:16 - מנחה קטנה

17:19 - צאת השבת

שבת פופ!!!

אספת החברים

במוצ"ש

בשעה 21:00

שלושת הסעיפים
הראשונים בזום

מזל טוב !

* לבר המצווה גל לנג, להורים סיון ודורון, לסבתא וסבא רחל'ה ויצחק (גינג'י),
ולכל המשפחה המורחבת.

* לדינה וזאב ספראי להולדת הנכד, בן לאסנת ובן ליאון.

* לרחלי ואברהם ויצמן להולדת הנכד, בן לאופיר ודנה.

להתראות בשמחה

* שבת בר המצווה של איל איתן תחול אי"ה בשבת פרשת שמות, כ"א בטבת, 25.12.21

תזכורת: לבעלי השמחה עדיפות בקבלת דירות אירוח.

נעימה גור אריה ז"ל

דברי הספר – רני ששון

לאורך השנים ידעתי להבחין במבטך האם את בטוב או בקושיאיל. האם השדים שורפים את נשמתך, האם הקולות לא מרפים, או שאולי דווקא, ולו לכמה שעות, את נהנית ממה שסביבך. וידעת גם ליהנות: מילדים, מירוק, מפרח, מתשומת לב, מהדברים הפשוטים של החיים.

בשתיקותייך וגם בצעקותייך - היית נעימה. טוב לב טהור, שגם שנים של נפש הדוהרת על רכבת הרים, לא פגעו בו.

אלוהים זימן אותי לחדר האוכל באמצע היום, כדי שאוכל לחבק אותך חזק, ולנסות להרגיע. לפעמים גם כעסת עלי, ביקשת להשתחרר מהחיבוק שלנו, שלא פעם כבל אותך. הנפש שלך ביקשה חופש. רגעים אלה, מאז אתמול, מלווים אותי בחוזקה.

אני מודה על הזכות להיות שם איתך, כפי שאני מודה על הזכות להכיר אותך. אנשים כמוך, נעימה, לימדו אותי ענווה, ובעיקר פרופורציות.

בחיידך כאן בקבוצת יבנה, היית דמות. כולנו גדלנו והתבגרנו לצידך. עקבת אחרינו, אחר מסלולי החיים שלנו. ביקשת להשתתף, לקחת חלק: בימי חגיגנו, בעיצובנו, בהצלחותינו ולפעמים גם בטיפשותנו.

באהבה הגדולה ונטולת התנאים בה אהבת את המקום הזה ואת יושביו, באהבה הזו אנחנו מבקשים להיפרד ממך היום.

המשוררת יונה וולך כתבה – "בעיות זהות":

ציפור, מה את מזמרת?

מישהו אחר מזמר מגרונך.

מישהו אחר חיבר את שירך.

שר בבית

דרך גרונך.

ציפור ציפור

מה את שרה?

מישהו אחר שר

דרך גרונך.

רציתי לכתוב לך שיר אהבה מדם לבי. אינני יודעת אם אי פעם כתבו לך שיר אהבה. תמיד רציתי, ולא כתבתי, כמו אותם פתקים מלאי מתיקות ורוך שהיית משאירה לחברים בתא הדואר, עם שוקולד או פרח קטן. והיום אני עומדת כאן לצידך, מנסה לומר לך מילים של אהבה, בפעם האחרונה. באמצעו של יום, בחדר האוכל, בלב הפועם של חיידך וחיי כולנו – נפלת. לשם שינוי, לא היית לבד. היינו שם כולנו סביבך, ניסינו להציל, וכשלנו.

אלוהים זימן אותי לארוחת הצהריים בשעה זו. רק כמה דקות קודם את הסתובבת מחייכת, ניהלת שיחות עם חברים בשולחנות. צחוקך התגלגל והיה נראה שאת בימים האלה שטוב לך.

מיום ראשון הקרוב, 19.12, ט"ו בטבת. הן ליבר הסכים לרכז את העניין. במהלך תקופה זו אשמח לשמוע משובים על ההשלכות של מניין זה לכאן ולכאן.

מנגנון שבת בקלנועיות

סוגיה נוספת שעלתה בפני הוועדה הוא מנגנון השבת המותקן בקלנועיות. מנגנון זה (ולמיטב ידיעתנו אין דגם טוב ממנו בהיבטים שלהלן) הינו מנגנון עם שתי בעיות עיקריות, והשנייה חשובה מהראשונה:

1. עלותו גבוהה ושרידותו נמוכה.
 2. בטיחות: מנגנון זה דורש הסתגלות ויכולת שליטה גבוהה, אשר לא תמיד הינם בקנה אחד עם צרכיהם של צרכני הקלנועיות. השימוש בקלנועיות בשבת מיועד למי שלולי הקלנועית, הרי הוא "כלוא" בביתו. חשוב לציין שישנם שלושה מקרים אשר בהם, בהיבט ההלכתי, יש להשתמש במנגנון השבת: א. במצב בו בעלת/ה הקלנועית יכולה להפעיל את המנגנון באופן בטיחותי. (אם אין ביכולתו/ה לעשות כן, עדיף לא להשתמש במנגנון, ולנסוע).
 - ב. במצב בו מי שנצרך לקלנועית, זקוק לה רק באופן זמני.
 - ג. במצב בו מישהו מסיע בעל קלנועית בשבת, ואותו ה"מפעיל" הינו יהודי.
- בעזרתו הנאמנה של אליקים איטלי, אנו נפעל כתמיד לסייע לחברות וחברים הזקוקים למנגנון השבת. ובה בעת אנו מבקשים מהציבור "ונשמרתם לנפשותיכם".

על פי ההלכה, מזוזה של רבים (מבני ציבור) צריך לבדוק רק פעמיים ב-50 שנה. אבל אדם פרטי צריך לבדוק את מזוזותיו בערך כל שלוש שנים וחצי, והעיקר שיבדוק פעמיים בשבע שנים. עם זאת, מזוזה שהיא בחזקת כשרה איננה זקוקה לבדיקה.

ביום שלישי, 28.12, כ"ד בטבת, יגיע לקבוצת יבנה מאיר סנדורי, סופר סת"ם מטעם המועצה הדתית, לבצע בדיקת מזוזות למעוניינים. הבדיקה תתקיים בבית המדרש בין 16:00 – 20:00. על מנת להיערך מבחינת כמויות, אנו מבקשים כי מי שמעוניין בבדיקה, יירשם על לוח המודעות שבחדר האוכל.

אביתר רובין, בעזרתם של חניכי הצופים, התגייס לסייע לחברים הזקוקים לעזרה בהורדת המזוזות והבאתן לבדיקה. מוזמנים לפנות אל אביתר, אם אכן ישנו צורך (-050 6515657). מבנים מוסדיים המעוניינים בבדיקת מזוזותיהם, מוזמנים לפנות אל **ישראל** זלקינד (050-6998351). תודה, אביתר וישראל.

תפילת מנחה בחדר האוכל

לאור בקשות שעלו מן השטח, ועדת דת דנה בהחזרת מניין תפילת המנחה בחדר האוכל. הנושא מורכב בשל קשיים של מניינים שונים להתקיים (למצוא עשירי). השיקול שהנחה אותנו הוא, באיזו מתכונת יוכלו מספר רב ביותר של חברים וחברות להתפלל במניין. על מנת לבחון את העניין, הוחלט על החזרת המניין בחדר האוכל בשעה 13:15 בימות החול, וזאת לתקופת בחינה של חודש, החל

ק' הילה

כאור בשולי הענן

לאירוע של עשרה בטבת היו כל הנתונים להיות ערב ארוך ומייגע. התחיל בטקס והמשיך בשיחה של מעל שעה. אבל הקהל היה מרותק עד השנייה האחרונה לבת הקיבוץ, נאוה (גרוס) אבירס, המספרת על אמה, לאה (הניה) ז"ל. בסיום הערב, אנשים רבים נשארו והתקהלו סביב נאוה ואחיותיה.

נאוה, איך עברה עלייך החוויה?

היה רגע, בהתחלה, בו חששתי שלא אמצא את המילים ואיכשהו, נחתה עלי שלווה והרגשתי שאני באה הביתה, למקום שאבא ואמא השאירו בו חותם והיו אהובים. תמיד הרגשתי שהסיפור של אמא לא נשמע ביבנה, ורציתי לשים אותו בקדמת הבמה. והכל זרם. עד 20 דקות לפני האירוע, היתה בעייה עם האינטרנט. בסוף, אברהם ויצמן "משך" את האינטרנט מ"החנות של גלה".

היה לי מרגש בעוצמות, שחנה טסלר, חברתה הקרובה ביותר של אמי, היתה בקהל, מוקפת בילדיה.

את רגילה לעמוד בפני קהל גדול?

לא. זו הפעם הראשונה שערכתי את הערב בפורום ענק, שמילא את אולם האירועים עד אפס מקום. עד כה ערכתי את הערב בסלון ביתי, ופעם אחת בראש צורים, בבית של כנה, אחיינית.

כשרחלי הזמינה אותי חששתי, ואז נכחתי בבית עקד, בערב שבו נגה רפל העבירה את סיפורה האישי, ופתאום הרגשתי שהמסגרת

הקטע הבא הוא מחווה לנעימה, היקרה לי מאוד, שלא נחה ולא שקטה עד שגיליתי לה שק' הילה זו **קהילה**, ומאחורי המדור "מסתתרת" מערכת העלון.

ראיון עם ק' הילה:

גשנו את ק' הילה המומה במקצת. "למה עגמו פנייך?"

איבדתי קוראת נאמנה מאוד. קוראת שאכפת לה מכל מה שקורה כאן. שלא מוותרת עד שהיא מבינה למה הכוונה.

-בינינו, לא היה קל איתה

לה לא היה קל. אבל בכל פעם שהרולטה שלה חזרה לצד הטוב של המזל, היא הביאה אור גדול ויופי גדול, והרבה חום אנושי.

-בתור קהילה, את יכולה לסכם מה היא תרמה לך?

"אוהו. כשהייתי צעירה, והמבטא הבולט בשבילים היה יקה, וכל הגיל השלישי כאן היו צעירים, לא ידענו איך לעכל את השוני. למען האמת, יש כמה דברים שבמבט לאחור אני מתביישת בהם. במשך השנים שיניתי את המבט. גיליתי שאם משתדלים, אפשר להקל מאוד, ואז מגלים את הסקרנות ותאוות הידע, את היופי במישהו שמשקף לך את המסכות של כולנו. של אדם שלא מוותר אף פעם על האופציה לחיות חיים אחרים, גם כשהם לא בהישג ידו. הבנתי שאיזון הוא מתנה, ופקחתי עיניים למי שנלחם עליו. האמת, שנעימה עשתה את ק' הילה לקהילה טובה יותר".

ראיינה: דינה

הזאת נכונה לי. אבל אז התברר שבית עקד קטן מדי לערב כזה.
אותה תהודה יש גם מאנשים שלא הכירו את אמא?
לגמרי. עד כה העברתי את הערב בפני אנשים שונים, והם יצאו בתחושה שהם מכירים את אמא. למרות שזה עוד "סיפור שואה" כבד, אנשים מתחברים לשירים. מוזיקה מחברת, מאז ומעולם.

איך הקהל הגיב, אחרי?
אתמול בערב קיבלתי חיבוקים ונשיקות מאנשים רבים. אני מקבלת הרבה טלפונים וואטסאפים. נוגע ללבי שאנשים כותבים ש"החזרתי להם את אמא".
זהו. אני מנסה לנחות מן הענן אל האור שבשוליו.

שלחן תרבות

תודה מעומק הלב לכל השותפים בערב המרגש של העשירי בטבת.
תודה למשתתפים בטקס:
לאלכס בקר, שמוליק טסלר,
להרכב המוזיקאלי - הדס איתן, רעות אריכא, הלל לוי, יובל אלטמן ואמיר לנג, ולצוות ההגברה.
תודה לך נאווה יקרה, שלקחת אותנו למסע מרגש ומעצים דרך שירים וסיפורים, מסע שבו קירבת אותנו לאימך, חברתנו האהובה, לאה גרוס ז"ל.
תודה לכל החברים שכיבדו את הערב.

מולאנים!

בשיתוף עם המתנ"ס. יתקיימו חמישה מפגשים

2. "חייכי לי בשירים" -

מופע של **דודו זכאי** עם מיטב שיריו.
בערב זה נשיק את ספרו החדש של חברנו,
שמוליק טסלר
"מאחורי מחסן שקים".
ביום שלישי ב' בשבט 4/1 - במשטח

1. הסרט "גשם בעיניים"

ושיחה עם הבימאי רון עומר.
ביום רביעי ג' בשבט 5/1, בשעה
20.30 באולם האירועים

ליאיר לסלוי

ברכות

עם עליותך לדרכת אלופי מנה

מזדיוצים לק!

היבנאים

נרתמים לבית אפל / עם רותם בית אריה

מעיסוקי בתקופה, יחד עם שותפתי שרון זק, רכזת השירות הסוציאלי, היה אתחול ובנייה מחודשת של מערך הטיפול. תהליך זה היה ועודנו תהליך מורכב, ודרש התערבות ברמת המטפלים הרגשיים, העובדות הסוציאליות, צוות המדריכים והרכזים.

במעבר לפנימייה טיפולית עלתה ההבנה כי כלל הילדים זקוקים לטיפול רגשי מעמיק, כך שהיה צורך להכפיל את מספר המטפלים. בנוסף, היה צורך להחליט על שיטת טיפול המותאמת לילדים פגועי טראומה, ולבנות תוכנית ליווי והכשרה של המטפלים, הכוללת גיבוש צוות, השתלמויות מקצועיות והדרכה קבועה של הטיפוליים.

במקביל, היה צורך להכשיר את העובדות הסוציאליות, שיטמיעו אצל צוות המדריכים את חשיבות הטיפול בקרב המדריכים והילדים, וידאגו שכל ילד יגיע לפגישות הטיפוליות שלו, משימה מורכבת ביותר. הילדים שלנו חרדים מהגעה לטיפול. הם מפחדים להיות עם מבוגר בחדר, לבד. ממש כך. מעבר לכך, הפצעים שלהם עמוקים וכואבים, ויש התנגדות להתקרב ולגעת בהם. בנוסף, מרבית הילדים מגיעים לפנימייה בצו בית משפט, כך שההורים מתנגדים בכל תוקף לשהות הילד בפנימייה, מה שמביא את הילד להתנגדות לכל ניסיון לטיפול. צוות המדריכים גם הוא עובר הכשרה מקיפה, על מנת לבסס את הידע שלהם על ילדים שעברו טראומה, ולזהות את הצרכים להם הם זקוקים. בתחום הטיפול, היה צורך להבהיר למדריכים מהו טיפול, מה מטרת הטיפול וכי באוכלוסייה מסוג זה, הטיפול אינו בחירה העומדת לרשותו של הילד, אלא קרש הצלה עבורו. לצד בניית הצד המקצועי של הטיפול, ליוותה

רותם בית אריה היא מנהלת המערך הפסיכולוגי של הפנימייה בבית אפל. לאחרונה יצאה רותם לקמפיין של גיוס תרומות לבית אפל, לצורך פרויקט. ביקשנו ממנה להסביר את הרקע לקמפיין ולשתף בתוצאה.

רותם:

קבוצת יבנה מכירה היטב את פנימיית בית אפל. לפני כשלוש שנים, בית אפל עבר מהפך שבו הפך מפנימייה שיקומית לפנימייה טיפולית. משמעות הדבר היא שאוכלוסיית הילדים השתנתה. מילדים ממשפחות הרוסות, אך מתפקדים, הגיעו ילדים פגועים ביותר. הילדים מגיעים אלינו אחרי פגיעות פיזיות, פגיעות מיניות, התעללויות נפשיות, היעדר טיפול בסיסי של אוכל ומקום לינה ועוד. כתוצאה מהסביבה הפוגענית בה גדלו הילדים, הם סובלים מפגיעות נפשיות רבות, הכוללות הפרעות התנהגות, פגיעות עצמיות, הפרעות חרדה, הפרעות אכילה, דיכאון ועוד ועוד.

השינוי בפנימייה הצריך הבניה מחודשת של מערך הטיפול בילדים, גם במסגרת הטיפול היומיומי וגם במסגרת הטיפול הרגשי (הפסיכותרפיה). היה צורך לבנות שפה חדשה, טיפולית, המותאמת לילדים שעברו טראומה וסובלים מפגיעות רגשיות-נפשיות קשות. הטיפול בילדים אלה אינו דומה לטיפול בילדים נורמטיביים. הוא מורכב ודורש מקצועיות רבה, צוות מיומן וסבלנות רבה.

בשנתיים וחצי האחרונות, אני פסיכולוגית הפנימייה וחלק מצוות הניהול של הפנימייה. חלק מהותי מתפקידי הוא הפיכת הפנימייה, יחד עם הצוות הטיפולי, לפנימייה טיפולית. בנוסף, אני אחראית על מערך הטיפול של הפנימייה, על הדרכות והכשרות הצוות. הרבה

אותנו ההבנה כי הסביבה הפיזית קודמת לכל. אין זה משנה כמה הרמה המקצועית של הטיפול בילד תהיה גבוהה. צרכיו הראשוניים, ובכללם הסביבה הפיזית, הם קודמים לכל. המרכז הטיפולי בבית אפל היה מבנה ישן, אפור וחשוך. רהיטיו היו חומים ושבורים ווילונותיו קרועים. מבנה שאינו ראוי לשיקום נפשי של ילדים פצועים. לאור זאת, לצד הבנייה המקצועית של מערך הטיפול, התחלתי בחיפוש עבור שיפוץ המבנה של מרכז הטיפול. רשת משען, לה שייכת הפנימייה, הביעה תמיכה ברעיון השיפוץ, אולם ההוצאות על הילדים רבות, ובשל השינויים המקצועיים שעשינו, נדרשה הכפלה של תקציב הטיפול, כך שנעשתה השקעה כספית גדולה מאד בתחום הטיפול. בנוסף, בשל משבר הקורונה, רשת משען נפלה לקשיים כלכליים כבדים מאד. ועל אף ניסיון רב מצד המערכת, שהפגיעה של משען לא תורגש, היה קושי בהקצאת משאבים לשיפוץ המבנה בשלב זה. לכן פניתי לגופים אחרים. אחד הגופים אליהם פניתי, לפני כשנה, הוא ארגון סושיאליזו (עמותת רותם). סושיאליזו הוא ארגון שמחבר בין מוסדות של אוכלוסיות חלשות לבין מתנדבים, כולל ניהול פרויקט השיפוץ וגיוס כספים. אז, בשיא משבר הקורונה, אמרה לי שני, מנהלת הארגון, כי בשל הקורונה פעילות העמותה בהקפאה. לפני כשלושה חודשים חזרה אלי שני עם קבוצת מתנדבים החפצים ביקרנו, בכללם נמצאת חברתי הטובה, עדי כ"ץ. במקביל, פנתה אלינו קבוצה נוספת השייכת לארגון טנגנט. טנגנט הוא ארגון של קבוצת נשים שמטרתו תרומה לקהילה. גם נשות ארגון טנגנט מגיעות לפרוייקטים של שיפוץ, הכולל גיוס כספים. ושוב, הקורונה היכתה בנו. שני הארגונים לא הצליחו לגייס כספים, אלא רק לשיפוץ חלקי של

חדר אחד, מתוך עשרה חללים הקיימים במבנה. משהגיעו המתנדבים, ראיתי את החלום מתקרב והחלטתי שלא לתת לו לברוח. וכך התחלתי בגיוס תרומות בעצמי. תחילה פניתי לחברות הייטק וכיו"ב, אולם הקורונה, כך מסתבר, היכתה בכולם. במהרה נטשתי את רעיון חברות הייטק ופניתי לגיוס בסביבה הקרובה לי. תחילה בתוך המשפחה, ואז לחברים קרובים ולחברים רחוקים, וכך זה הלך והתרחב, והגיע לסכום המספיק לשיפוץ המרכז הטיפולי כולו.

והשבוע זה קרה. 10 מתנדבות מקבוצת טנגנט ובני זוגן, ו-10 מתנדבות ומתנדבים מצוערים בשירות המדינה, הגיעו אלינו ליום שכולו שיפוץ. 10 חללים, 10 מעצבות, צבעים, בנאים, ואנשי כפיים.

וחברים מהבית.

את כל הסיפור המתואר כאן אני מספרת כדי להגיד תודה.

תודה למי שפתחה את ידה ותרמה, מה שפתח את התקווה להצלחת המבצע (סליחה גברים, הפרסום לתרומה היה ב"חכמות יבנה").

תודה מיוחדת לאלי מוזס, שגייס צוות נהדר שכלל את איתי בית אריה, איתן זלקינד, איתי נחליאל, יונתן סולטניק ויקיר ששון, שהקדישו יום שלם של תמיכה וצביעה, תלייה, ארגון ושיפוץ. תודה מיוחדת נוספת לצוות החשמלאים: חזקי, יגאל ונחום, שהקדישו גם הם יום מזמנם היקר והמקצועי, והאירו לנו את החושך שהיה במסדרונות המבנה והחדרים.

תודה לכם שהרחבתם את לב הילדים, ששמחו כל כך בחדש, המואר והמזמין. בניתם עבורם קרקע שהיא הבסיס כדי לפתוח את ליבם, ולשים זרקור על הכוחות הטמונים בהם, שנפגעו כל כך מתלאות החיים. תודה.

אגדת חורבן / זאב ספראי

לא אגדה רעי, זה לא חלום.

בשבוע שעבר, יחד עם עוד יבנאים רבים, ראיתו את הסרט "אגדת חורבן". קשה לסכם סרט של שעה וחצי, המסכם ארבע וחצי שנים סוערות. אך בקצרה אסכם את תוכנו. הסרט עוסק במרד החורבן ומתמקד במלחמות האחים. מצד אחד, הקנאים שנלחמים נגד רומא, אך גם במנהיגות של הכהנים העשירים, המושחתים. מצד שני, אותם כהנים מדושנים. בצד, בלתי משפיע, מצוי רבן יוחנן בן זכאי השוכן על "אי בודד", זוכה מכולם לכבוד רב, לומד תורה, וכמעט נמנע מלחוות את דעתו בענייני ציבור (לדעתו, הכהנים אכן ראויים לגיוני, והקנאים מפריזים). הסרט עושה שימוש באגדות החורבן ובמידע מיוספוס, וכמובן מוסיף אלמנטים ספרותיים מהבנתו ונותן למקורות פרשנות מרחיבה.

בסופו של הסרט כולם מפסידים - ירושלים חרבה, הקנאות לא השתלמה וגרמה להרס עצום. גם מי שהאמין שעבודת המקדש מצילה, התבדה. ברניקי המלכה מכרה את גופה למען הצלת המקדש, וכמובן שלא עלה הדבר בידה. ורבן יוחנן בן זכאי לא הציל את ירושלים. אולי בעתיד, תורתו תציל את עם ישראל, אך לא בסרט הזה. בסיום הסרט הזה, רבן בן יוחנן בן זכאי בשבי, עם איזו הבטחה מעורפלת מטיטוס, להצלה.

מבחינה קולנועית הסרט מדהים. הוא יפה להפליא. הוא עשוי מרצף של ציורים עשויים ביד אמן, הממחישים את דברי המספר (מנהיג קנאי ירושלים). והדמויות השונות מדובבות,

התמונות מרשימות ומרתקות והצופה מרגיש מתי פלוני זועק, ומתי אלמוני מסתייג. כל רצח מעורר תיעוב, וכל רעב ניכר בגוף ובנפש. מבחינתי, כחוקר התקופה, לא הופתעתי. במחקר זכו יוספוס ואגדות החורבן לאיסוף ולפרשנות. כבר הוסקו מהם המסקנות שהסרט מתאר. מה שאולי היה חסר בסיפור, השלמתי בראשי ממה שאני מכיר. כמובן שיש בסרט השלמות ספרותיות. זה לגיטימי, ובה נבדל המספר מחוקר, וטוב שכך. ההשוואה עם תקופתנו איננה נרמזת, אך כל צופה משלים אותה לבד ובדרך כלל מזדעזע.

מה שהפריע לי היה דבר שונה. אכן "סיעות" המתוארות בסרט היו קיימות. הייתה סיעה "סוציאליסטית" שלחמה בעשירים וברומאים (הסיקריים, או "בריונים" בלשון האגדה) ואכן, היו כהנים שהואשמו בשחיתות (כנראה בצדק). אבל אלו היו שתי הסיעות הקיצוניות. באמצע היו עוד שתי סיעות עיקריות, סיעה מתונה מרכזית וסיעה קנאית מרכזית, שתיהן "נורמליות", ושתיהן היוו את רוב העם. המתחיות הסוציאלית הייתה כאמור, אך היא היתה נחלתה של קבוצה קטנה, בעלת השפעה, אך עדיין מיעוט קטן, צעקני ורצחני.

זה חטאה העיקרי של התקשורת, גם היום. התקשורת אינה משקרת. היא מתארת נקודות אמיתיות, אך מתמקדת (מאירה בזרקור) בשוליים הקיצוניים והמוטרפים. כתוצאה מהדהוד התקשורת, הם זוכים לתשומת לב ולמשקל מופרזים, ולבסוף הם חודרים למרכז (ראו כיצד הפכו קיצוני הרב

כהנא להשתלב במרכז, מה שמתמר להיות ה"ציונות הדתית". בדרך כלל, אגב, הזחילה למרכז מתמתנת. הסיעה הקיצונית הופכת ליותר "מרכזית" בחשיבתה, אך זו כבר תופעה שמחוץ לניתוח הסרט.

בסופו של יום, את ההיסטוריה עושה המרכז המתון. בירושלים היה מרכז "מתון" אך שונא רומאים, אוהב חירות, מאמין במקדש ובאלוקי ישראל, ובלתי מתפשר מבחינה לאומית.

מעבר לכך, כחוקר התקופה, לדעתי מלחמות האחים זוכות להבלטת יתר (המלחמות הן מעשי הקיצון). אכן היו מלחמות אחים, אך היה גם שיתוף פעולה רב ואחדות המחנה. ירושלים לא חרבה בשל שנאת חינם. ראשית, זו רק אחת הסיבות שחכמים מונים להסברת החורבן. היא זכתה להדהוד, אך יש בחז"ל גם

הסברים אחרים. יתר על כן, כל ההסברים הללו אינם הסבר היסטורי פוליטי אלא הסבר דתי. כמו הטיעון המוכר היום בחוגים מסוימים, שהשואה היא עונש על הציונות. בסופו של דבר, לא מריבות האחים שרפו את ירושלים (אם כי הן תרמו משהו לכך) אלא הרומאים. גם אם היה העם מאוחד, ירושלים הייתה נופלת בידי האימפריה הגדולה.

מסקנה? אין לסרט מסקנה, אבל הוא גורם לחשיבה מחודשת על העבר, ולהסתכלות מפוכחת יותר על ההווה. בדיון בסוף הסרט עלתה השאלה מדוע נדרש לסרט יוצר "מבחוץ", שאיננו מהמחנה הדתי. והשאלה היא האם יוצר "דתי" יכול לחשוב מחוץ לקופסא שבה הוא למד? זו כבר שאלה אחרת, מעניינת.

מתוך הציורים בסרט

משולחנו של מרכז החינוך / אסף בית אריה

של גורמי הרפואה במדינה ובקיבוץ - להמשיך לשמור ולהישמר, הן בהתנהגות בהתאם להנחיות והן בהתחסנות.

חג החנוכה מאחורינו. נזכיר וניזכר בשמחה ובקיצור שהוא היה עמוס בפעילות מכל הסוגים, לכל הגילאים. עבודה, טיולים, מסיבות, חנוכיאדה, סדנאות, הדלקות משותפות עם דיירי בית סביון, הכנת ספינג'ים לכל הקיבוץ, ועוד ועוד. יישר כוח גדול לצוותים על ההשקעה הרבה בהכנות ובביצוע, וכמובן לילדים שיזמו, השתתפו ובעיקר נהנו (כך אני מקווה) באווירה חיובית, והראו שוב שיש עתיד.

השבוע ציינו את יום העשירי בטבת. כמיטב המסורת אצלנו, יום זה מהווה בסיס לעשייה משמעותית ומרגשת של הנוער שלנו, בהקמה ובהפעלה של המיצג. חלק מהילדים עסוקים כבר שבועות בנושא, תוך לימוד, איסוף חומרים, חשיבה ותכנון. בשבוע האחרון הצטרפו כלל הילדים והמדריכים לעבודה אינטנסיבית, כשכל אחד תורם את חלקו. אנו רואים בפעילות זו עוגן חשוב בלוח השנה של החינוך החברתי, הן מבחינת החיבור של הנוער לנושא החשוב הזה, והן מבחינת עליית המדרגה שהעבודה על המיצג מביאה, בהיבטים של לקיחת אחריות, עבודה משותפת וחיבורים בין ובתוך השכבות. רבים וטובים ראויים לתודה ולא אוכל למנות את כולם. ובכל זאת – תודה גדולה לרחלי ויצמן שנרתמה, כבכל שנה, לסייע ולהוביל את הנוער בהכנת המיצג. לצוותי המדריכים, בניהול וההובלה של מור וולף הבלתי נלאית,

זמן רב כבר לא דיווחנו על הנעשה בחינוך. וזה לא מכיוון שאין על מה לדווח, אלא בגלל מעט נרפות של מי שאמור לדווח... השגרה שלנו מלאה בפעילות ובאתגרים. כתמיד, אנו משתדלים לתת מענה מיטבי לרצונות ולצרכים של הילדים, ההורים והקהילה. בתקופה האחרונה עסקנו בגיבוש תוכניות עבודה ובתכנון התקציב לשנת 2022. בתחום החינוך זה תמיד מאתגר, גם ברמת התכנון וגם ברמת המעקב התקציבי על הביצוע, מכיוון שהשנה ה"חינוכית" לא תואמת את השנה האזרחית. יחד עם שאר הענפים במשק ובקהילה, אנחנו מתרגלים אט אט לשפה אחרת וכלים שונים, לתכנון ובקרה של הפעילות והתקציב.

ההתמודדות עם קשיים בתחום המשאב האנושי מלווה אותנו כל העת, גם בחינוך החברתי ובעיקר בגיל הרך. ילדים בגילאים הרלוונטיים והוריהם חווים זאת מקרוב. כל מה שאוכל לומר זה שמושקעים מאמצים רבים מאוד בגיוס כ"א איכותי ובשמירה עליו. כמובן שהתוצאה מושפעת מגורמים רבים שאינם בשליטתנו.

הקורונה גם היא ממשיכה ללוות אותנו ולהפתיע מעת לעת. נדמה לי שכולנו יחד, צח"י, הורים, צוותי החינוך, הילדים, לומדים להתמודד ומצליחים לצמצם למינימום את ההשפעות השליליות. המטרה שלנו היתה ונתרה, שמירה על מסגרות פעילות ככל שניתן, תוך הקפדה על ההנחיות הרלוונטיות, ושמירה על בריאות הילדים, הצוותים וכלל חברי הקיבוץ. בהזדמנות זו נצטרף לקריאה

אחראית על המיצג, עבדה קשה והתגברה על רגעי קושי וייאוש לאורך הדרך. גרמתם לנו לחוויה מיוחדת. מקווים ומאמינים שגם אתם יצאתם נשכרים.

שעברה לגור השבוע בחברת הנעורים... לחברי הקיבוץ הרבים שביקרו במיצג, ואחרונים חביבים מאוד - ילדי כיתות ז' - י', שהקימו והפעילו את המיצג ובמיוחד למי שלקחו חלק פעיל ובראשם, לחבורה קטנה מהנוער שהיתה

שיתוף הציבור לקראת הדיון בהפרטת המזון

ביום שני הקרוב נחלק את חוברת ההצעה להפרטת

תקציב המזון.

ביום ראשון כ"ב בטבת (26.12), ולמחרת

ביום שני (27.12), נקיים ערבי הסברה

בשעה 20:30 באולם אירועים

ביום רביעי כ"ה בטבת 29.12 בשעה 20:30 נקיים ערב

הסברה בזום.

שמשון ובשם הנהלת הקהילה

הצעה להפרטת תקציב המזון
לעיון חברי קבוצת יבנה
תשפ"ב

אבלים

על פטירתה של חברתנו

נעימה גור אריה ז"ל

תנחומים

לשמואל, ישראל, חנה בשן ולאה מרגליות

ולבני משפחותיכם

בית קבוצת יבנה

משולחנה של קהילה / שמשון גוטליב

לעשות עוד כשנה עד כשנה וחצי בבית ההורים. הצגנו בפניהם את מצוקת הדיור והקושי לתת מענה הולם לכל דיור הצעירים מהרגע שנצטרך לפנות את כל רצועת השדרה לצורך הבנייה. במקביל לקחנו על עצמנו להקים צוות שיבדוק את כל נושא מגורי הצעירים מסיום י"ב ועד לסיום מסלול עצמאות כלכלית.

במוצאי שבת

במוצאי שבת תתקיים אספה אותה נפתח, בשעה טובה, בהרמת כוסית לכבוד קבלת שלוש משפחות חדשות, **משפחת גולדנברג, משפחת דגני ומשפחת יעקבי**.

לאחר מכן יתקיים דיון לבקשת 30 חברים, שעיקרו לאפשר להביא הצעות לשינוי בדגם הדירה אותו אישרנו באבן הדרך הראשונה, וזאת לקראת המשך הביצוע באבן הדרך השנייה וגם לאחריה.

וככל שיותר הזמן נמשך לדון בסעיפים שעל סדר היום: אישורי הלוואה והצגת תקציב ההשקעות המשקיות לשנת 2022.

נעימה

והשבוע, בכל העשייה הזו, העולם לרגע עצר מלכת. ביום שלישי בצוהריים נלקחה מאיתנו נעימה גור אריה ז"ל בחטף וביום רביעי הובאה למנוחת עולמים. היה זה בחדר האוכל, עמדתי מהצד וראיתי את הצוות הרפואי וחברינו מאיחוד הצלה שהיו מטרים ספורים ממקום ההתרחשות. הם רצו כאיש אחד ועשו כל מאמץ להציל חיים. למרות כל המאמצים, הניסיונות והמאבק על קדושת החיים, לא הסתייעו.

נעימה היתה חלק מהנוף, חלק מפס הקול. היו לה ימים טובים ופחות טובים ועם כל הקושי היה בה משהו נעים, מוקיר תודה, נוכח תמיד. יהי זכרה ברוך.

בימים אלה נכנסות הנהלת המשק והנהלת הקהילה לישיורת האחרונה של אישורי התקציב לשנת 2022. לאחר חודש ויותר של עבודה מאומצת באיסוף וריכוז הנתונים, דיוקים ודקדוקים, התקציב מוגש לאספה. במוצאי שבת עברנו את השלב הראשון, שהוא אישור המסגרת, ועוד לפני שמענו סקירה מקיפה על מצבם של ענפי המשק. אחת הנקודות שבלטה בדיווחי מנהלי הענפים היתה שאלת היחס בין חברי הקיבוץ העובדים בענפי המשק והקהילה שמספרם הולך ומתמעט, לבין כח האדם השכיר בענפים שהולך וגדל -- ומה זה עושה לנו כחברה וכחברים. נאמר זאת כך: אנחנו חיים במציאות שבה מתקשים לגייס חברים לעבודה בענפים שבהם יש גייע כפיים! נושא זה עולה ולא בפעם הראשונה גם בדיונים במזכירות וגם בדיונים של צוות מש"א, ונצטרך להידרש לו די בהקדם. לצד דיוני התקציב ממשיכים לקדם את פרויקט הבנייה. סיוורים להתמצאות והיכרות עם מרחבי הדירה החדשים יצאו לדרך. לרבים "הדירה לדוגמא" היא יותר מאבן דרך, היא דירת החלומות, והלוואי שיתגשמו.

ועוד השבוע החלה בחירת תשעת הבתים הראשונים המתוכננים באבן הדרך השנייה, שזה כבר צעד משמעותי שנותן לאבן הדרך הזו חיים משלה. אנחנו מקווים שבימים הקרובים יסתיים השיבוץ ונוכל להתפנות לטיפול גם בשיבוץ המשפחות הצעירות שיעברו מהקוטגים לקומתיים.

דיור לצעירים מסיימי י"ב – חלום שלא יתגשם

במוצאי שבת נפגשנו עם כני ובנות כיתה י"ב והוריהם והודענו להם שלא נוכל לתת להם חדרים בסיום י"ב כפי שהיה מקובל ביבנה מיום הקמתה. הם, עם כל הצער, כנראה יאלצו

משולחנה של מזכ"לית – שרה עברון | נהלך בדרכו

העולם, לא כדי לקבל תשואות או קרדיט אלא כי כך ראוי ונכון.

כמו דוכי, גם הקבה"ד מאמין בפשרה בין הקיצוניים, במציאת השביל העדין בו כולם ירגישו רצויים ואהובים, גם האנשים וגם הדעות. הפשרה אינה נובעת מחולשה אידיאולוגית, היא נובעת מההבנה שמוכרחים להמשיך לדבר ולחבר, ואלו חשובים יותר מהאידיאולוגיה.

כמו דוכי, גם הקבה"ד משלב בין תורה ועבודה בתנועה מתמדת של חיפוש דרך בה תוכל התורה לבוא לידי ביטוי המלא והשלם בקודש ובחול.

הייתי יכולה להמשיך ולהצביע על החיבורים הללו ... דוגמאות רבות וטובות להיותו של דוכי מודל חשוב לדרך בה רצה ועדיין רוצה הקבה"ד ללכת.

ערב זה מבקש להזכיר לנו את כל אלו, ולשמש השראה שתלווה אותנו, שתסייע לנו כולנו, מהקבה"ד ומחוצה לו, לחזור אל המקום המדויק בו מתמלאים ברוח".

בשבוע שעבר התקיים ערב עיון לזכרו של דוכי (יצחק דיאור) בנושא מנהיגות. אני בוחרת להביא כאן ממילותיה של חגית ברטוב, בת קבוצת יבנה, ומובילת תחום קהילה במרכז יעקב הרצוג:

"דוכי מילא לאורך השנים תפקידי מנהיגות שונים, אך הוא היה סוג מאוד מיוחד של מנהיג. מנהיג שמשולבים בו באופן עמוק ושלם צניעות, מחויבות ואחריות, מנהיג שלא זקוק להיות מורם מעם, והוא מעדיף דווקא לכוון בעדינות ובנחישות מאחור, דואג לפרטים ולא רק לתוכנית הגדולה, רואה גם את האנשים הפשוטים שמושפעים מהמהלכים הגדולים וזקוקים לעזרה, למילה טובה, לחיוך..."

הערב הזה נועד גם כדי להזכיר לעצמנו את מה שחשוב, את מי שאנחנו – האנשים שצמחו בקבה"ד – רצינו ועדיין רוצים להיות. כי נדמה לי שדרכו המיוחדת של דוכי הייתה ביטוי שלם של דרכה של התנועה אותה כל כך אהב, התנועה לה הקדיש שנים רבות של עשייה.

כמו דוכי, גם הקבה"ד מאמין בחובתו לתקן את

מרפאה – פרשת ויחי - אחות חירום 4000 / 050-6998317

איחוד הצלה 1221 דוא"ל mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה ד"ר מיטל :

יום א' (19/12) – 15:45 - 16:45. יום ג' (21/12) – 10:00 - 13:00. יום ד' (22/12) – 08:45 - 13:00.

המרפאה פתוחה בשעות אחה"צ ביום רביעי עד 16:00. ביתר הימים מ-07:00 עד 13:00 ומ-14:00 עד 15:00, למעט הפסקה ביום שלישי בבוקר, בין 08:30 ל-10:00. ביום ו' - המרפאה סגורה.

תזכורת: עטיית מסכה במקומות ציבוריים והגיינת ידיים מצמצמות את תחלואת החורף.

משטחי גרון מביאים לטיפול יתר וליצירת עמידות לאנטיביוטיקה. לכן המשטחים יילקחו רק במקרה של חום מתמשך 38.5 ומעלה או כשיש ממצאים בלוע.

בדיקות דם – כל יום, בתיאום מראש.

בריאות טובה – 117 הארפאה

לילה

שלום חנוך

מעל הצמרות עדים העננים
בשלהיך אל הגן מגיד ראשו, נותן סימן
"אפשר לשבת"
שם בפנה אותו ספסל
קלט את כל כמות הטל
והתרטב
"תקח מגבת"
אומר הלילה ושוכב.

בחלונות כבו מזמן כל האורות,
ושתי עינים ירקות שולחות סימפוניות אנקות
סלם מינורי.
בביתני התינוקות
מיללים בהפסקות.
נצבט הלב
"הי אמא, עורי!"
אומר הלילה ושוכב.

הלילה הזה,
שום סימן הוא לא נותן
הוא מעור, הוא מכונן
את התנועה בשלל גחליליות.
הוא מספר מעשיות
והוא חושב שילדים מאמינים לזה,
מן לילה שכזה,
כזה.

החלה ריח שורקות אלק מנגינות
חצר פניה מליטה, עוצרת את נשימתה
כי בא אורח.
הסתר מעגל את פיו
במין חיוך כל כך חביב
ומסתרק
"אתה קרתי!"
אומר הלילה וצוחק.

הלילה הזה,
שום סימן הוא לא נותן
הוא מעור, הוא מכונן
את התנועה בשלל גחליליות.
הוא מספר מעשיות
והוא חושב שילדים מאמינים לזה,
מן לילה שכזה,
כזה.

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדנברג, תמר דגני, ניר יעקבי ושרית פישביין.